

— Кой ще купи обувката? — запита учителът на другия ден.

— Добри! — извикаха всички.

Избрахме и други двама да го придружатъ.

— Тъ ще купятъ днесъ обувката и ще ги зане-

сатъ на Ваня! — предложи учителътъ.

На другата сутринъ влязохме въ часъ. Имахме

сметане.

Изеднѣжъ вратата се отвори...

Предъ насъ стоеше Ваню смутенъ.

Петдесетъ чифта очи го гледаха въ краката.

Бѣше обутъ съ черни, нови обуца. Лицата на

всички свѣтнаха отъ радостъ... Сякашъ тия обуца

бѣха на нашитѣ крака...

Ваню приближи до учителя. Цѣлуна му рѣка.

— Учителю, ... благодаря Ви!...

— Не на мене, Ваню, а на другаритѣ си ще

търбва да благодаряшъ!

Той се обърна. Погледна ни. Усмихна се и тихо

прошепна:

— Благодаря на всички!

Усмихката още стоеше на устнитѣ му, а отъ

очитѣ му закапахъ сълзи. Седна на чина си и все

още плачеше отъ умиление.

Гледахме го, и на душата ни ставаше тъй леко

и приятно! Задачнитѣ стояха записани на дъската, а

никой не почваше да ги решава.

— Днесъ сте лоши смѣтачи! — каза учителътъ,

но гласътъ му бѣше изпълненъ повече съ довольство,

Г. Червенковъ

НЕМИРНИКЪ

Мойто братче Сава

Не яде попара,

тако му се капа:

дърпа му ушитѣ,

шипне му странитѣ...

Свито вѣвъ леглото

плаче то, горкото!

Георги Хрусановъ

сутринъ късно става.

Ходи съ мръсни пръсти,

вечеръ се не кръсти.

Цѣлъ денъ изъ махлата

бие се съ децата.